

LA FIGURA BELLA EN KANT COM A ÚTIL HERMENÈUTIC PER ANALITZAR L'OBRA DE THOMAS MANN

L'objectiu d'aquest treball de recerca ha estat estudiar la figura bella segons la filosofia kantiana per poder realitzar una anàlisi completa de l'artista i la lluita entre la moral i la bellesa en algunes de les obres de Thomas Mann com *Mort a Venècia* i *Fiorenza*. En fer-ho, s'ha traçat un camí entorn conceptes com la complaença, l'interès o el gust que resultaran claus per a entendre la filosofia de Kant.

S'ha constatat que, com bé es suposava des d'un principi, les novel·les de Mann guarden una relació de proximitat respecte el tractament de la figura bella i l'artista amb allò exposat per Kant en la *Crítica del judici*. Així mateix, ambdós mostren un estret vincle amb el ser grec a l'hora de descriure la irreductibilitat del bell modern i coincideixen en les característiques que ha de posseir una obra d'art.

D'altra banda, també s'ha pogut descriure un paral·lelisme entre els protagonistes de les obres de Mann i el propi autor ja que mostren trets d'artista com la malaltia, que comporta marginació social i solitud o la passió pel treball incansable.

Finalment, s'ha descobert que l'intent de recuperar la forma de ser basada en la bellesa i, per tant, tornar a les essències gregues en una societat moderna, portaria al feixisme amb la necessitat de recuperar les pureses de tot *eidos*.

Monjo a la vora del mar, Caspar David Friedrich

“La solitud assaona, és cert, tot el que és original, el que és agosaradament i paradoxalment bell, el que és poesia. Però fa madurar allò que és absurd, desproporcionat, capgirat i il·lícit.”, Thomas Mann

“El bell és allò que és representat sense concepte i com a objecte d'una satisfacció universal”, Immanuel Kant

Laia Pérez Canales

Tutor: Jordi Gómez Ubiergo